

РЕШЕНИЕ

№ 1212

гр. Пловдив, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300501622 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Р. Т. Х., ЕГН *****, чрез пълномощника ѝ по делото адв. А. Д., против Решение №1651 от 12.04.2023г., постановено по гр.д. №14055/2022г., по описа на Районен съд- Пловдив, първи гр.с., с което са били отхвърлени исквете ѝ против „Сънфудс България“ ЕООД, ЕИК 831507493, за признаване за незаконно и отмяна на уволнението ѝ, извършено със Заповед № 5051/11.08.2022г. на представляващия „Сънфудс България“ ЕООД, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност в ответното дружество „***“, за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 700 лв.- обезщетение за оставането ѝ без работа в резултат на незаконното уволнение за периода 11.08.2022г.-02.09.2022г. и за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 400 лв.- обезщетение по чл.213, ал.2 от КТ за незаконното ѝ недопускане до работа за периода 03.08.2022г.-11.08.2022г. В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение, като се иска отмяната му и уважаване на предявените искове.

Насрещната страна по въззивната жалба- „Сънфудс България“ ЕООД, ЕИК 831507493, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ №48, чрез пълномощника си по делото адв. С. В., в писмен отговор оспорва същата и иска оставянето ѝ без уважение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба доводи, както и при служебна проверка за допуснати при постановяването му нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ и чл.213, ал.2 от КТ. От фактическа страна по делото няма спор между страните, а и се установява от писмените доказателства, че ищцата Р. Т. Х. е работила по трудово правоотношение с ответника на длъжност „*****“ с място на работа ресторант „***“ в гр. П*, бул. „****“/бул. „Източен“. Със заповед №5051/11.08.2022г. на Л. В.- *** на ресторант „Марица“, надлежно упълномощен съгласно представеното по делото пълномощно /л.32 от първоинстанционното дело/ да налага дисциплинарно наказание „уволнение“ на служителите в ресторанта, на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за това, че на 01.08.2022г. и 02.08.2022г. не се е явила на работа, като не е представила уважителни причини за това.

С исковата молба ищцата твърди, че уволнението ѝ е незаконосъобразно, тъй като на 01.08.2022г. по изрични указания на работодателя ѝ е работила в ресторанта на ответника на автомагистрала „Тракия“ от 08,00ч. до 16,30ч., а 02.08.2022г. съгласно графика ѝ бил почивен ден. Твърди, че не бил спазен предвиденият в КТ ред за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като не е била поканена да даде обяснения. Твърди, че издадената от работодателя ѝ заповед не съдържала мотиви за налагане на това дисциплинарно наказание и не била подписана от лицето, което я е издало. Тези доводи са неоснователни. Видно от представената по делото Заповед №5052/15.07.2022г. на управителя на ресторант „Марица“ /л.26/ ищцата е била командирована в периода 22.07.-15.08.2022г. в ресторантите на „Сънфудс България“ ЕООД в к.к. „Слънчев бряг“. От представения план-график за м. август 2022г. на ресторант „****“ в к.к. „Слънчев бряг“ /л.34/ се установява, че на 01.08. и 02.08.2022г. ищцата е следвало да бъде на работа в ресторанта от 08,30ч. до 19,00ч. План-графикът е подписан от ищцата, от което следва, че тя е била запозната със съдържанието му. По делото са представени протоколи от 01.08 и 02.08.2022г., съставени от трима служители на ресторант „****“, видно от които на двете дати ищцата не се е явила на работа в ресторанта. Представени са и обяснения от ищцата /л.29 и л.30/ от 11.08.2022г. за неявяването ѝ на работа в ресторант „****“ на 01.08 и 02.08.2022г., в които тя е посочила, че на 01.08.2022г. не е успяла да се яви на работа в ресторанта поради повреда на колата, с която е пътувала, а на 02.08.2022г. по график била в почивка. При така събраните по делото доказателства следва да се приеме, че ищцата е допуснала виновно неизпълнение на трудовите си задължения, като не се е явила на работа в два последователни дни, което съгласно разпоредбата на чл.190, ал.1, т.2 от КТ е основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Не могат да бъдат споделени твърденията ѝ, че на 01.08.2022г. била на работа в ресторант на автомагистрала „Тракия“. Видно от дадените от самата нея обяснения на 11.08.2022г., в същите тя не е твърдяла подобни обстоятелства, а е посочила, че не е успяла да се яви на работа на 01.08.2022г. в ресторант „****“ поради повреда на автомобила, с който е пътувала. Не могат да бъдат споделени и твърденията ѝ, че на 02.08.2022г. била в почивка, тъй

като същите се опровергават от подписания от самата нея план-график на ресторант „*****“ за м. август, видно от който на посочената дата тя е трябвало да бъде на работа в ресторанта. Към исковата молба е представено неподписано и неподпечатано копие от план- график за м.август на ресторант „Марица“, в който ищцата фигурира, но същото според твърденията на ответника съставлява предварителен проект за график, съставен от предходния месец. Доколкото този график не носи подписа нито на ищцата, нито на някои от ръководителите ѝ, то не било могло да се приеме, че той има задължителен характер, а и същият се опровергава от останалите писмени доказателства. От показанията на разпитаните по делото свидетели Л. В. /управител на ресторант „Марица“/ и С. Д.а не се установява някой от тях да е давал указания на ищцата да работи на 01.08 или на 02.08.2022г. в друг ресторант, различен от този, в който е била командирована, нито тя действително да е работила в такъв. Не могат да бъдат кредитирани показанията на св. С. Г., че на 02.08. ищцата отишла на работа в ресторанта на автомагистрала „****“, тъй като същите се опровергават от останалите събрани по делото доказателства и преди всичко от саморъчните обяснения на самата Р. Х., в които липсват подобни твърдения.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката за допуснати нарушения на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание, тъй като тя не била уведомена, че дава обяснения във връзка с такава процедура. Съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ работодателят има задължение преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения. В случая по делото се установява, че от ищцата са били изисквани писмени обяснения за неявяването ѝ на работа на 01.08. и 02.08.2022г. и тя е дала такива, поради което разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ е спазена. В КТ няма изискване за предварително уведомяване на работника или служителя, че обясненията се искат във връзка с открито производство по налагане на дисциплинарно наказание, нито за отправяне на поканата за даване на обяснения в писмена форма, поради което и изложените в този смисъл доводи в жалбата за незаконосъобразност на уволнението ѝ са неоснователни. Не се споделят от настоящия състав на съда и възраженията в жалбата, че дисциплинарното производство не било

проведено „обективно“, а „фиктивно“, тъй като заповедта за уволнение била издадена в деня, когато ищцата е дала обяснения. Дали и кога работодателят ще издаде заповед за налагане на дисциплинарно наказание е въпрос на преценка по целесъобразност от негова страна, като в КТ няма норма, забраняваща това да стане в деня, в който работникът и дал обяснения. Не могат да бъдат споделени и възраженията, че заповедта за уволнение не отговаряла на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ, тъй като не била мотивирана. Съгласно посочената разпоредба в заповедта за уволнение се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. В случая, видно от оспорената заповед, тя съдържа всички посочени реквизити, поради което следва да се приеме, че отговаря на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ. Неоснователни са и доводите, че евентуалното допуснато от нея нарушение не било достатъчно тежко, за да ѝ се наложи дисциплинарно наказание „уволнение“. Жалбоподателката не се е явила на работа два последователни дни в ресторанта, в който е била командирована, в най-натоварената част от летния сезон, с което е създавала затруднения на работодателя си при обслужването на клиентите. Отделно от това от показанията на разпитаните свидетели Л. В. и С. Д.а се установява, че същата се е опитвала да заблуди преките си ръководители за причините за неявяването ѝ, излагайки пред тях неверни твърдения. Преценени в своята съвкупност, тези обстоятелства съобразно разпоредбата на чл.189, ал.1 от КТ обуславят налагането именно на най-тежкото дисциплинарно наказание.

По така изложените съображения предявените иски за признаване на уволнението за незаконно и отмяната му, за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за оставането ѝ без работа в резултат на незаконното уволнение за периода 11.08.2022г.-02.09.2022г., са неоснователни и следва да се отхвърлят.

Неоснователна е и претенцията за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата сумата от 400 лв.- обезщетение по чл.213, ал.2 от КТ за незаконното ѝ недопускане до работа за периода 03.08.2022г.-11.08.2022г. Съгласно посочената по-горе командировъчна заповед и план-графикът за м. август 2022г. на ресторант „***“ в к.к.

„****“ /л.34/ ищцата е следвало да бъде на работа в ресторанта до 15.08.2022г. По делото нито се твърди, нито се установява от ищцата в периода 03.08.2022г.-11.08.2022г. тя да се е явявала на работа там и да не е била допускана да изпълнява трудовите си задължения. Не се установява и да е получавала нареждания от работодателя си в този период да работи на друго работно място, където да не е била допусната. При това положение претенцията ѝ за обезщетение за незаконно недопускане на работа в посочения период следва да се отхвърли.

До същите фактически и правни изводи е стигнал и първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като на основание чл.272 от КТ се препрати и към мотивите му.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК с оглед неоснователността на въззивната жалба жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2400 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1651 от 12.04.2023г., постановено по гр.д. №14055/2022г., по описа на Районен съд- Пловдив, първи гр.с., с което са били отхвърлени исковете на Р. Т. Х., ЕГН *****, против „Сънфудс България“ ЕООД, ЕИК 831507493, за признаване за незаконно и отмяна на уволнението ѝ, извършено със Заповед № 5051/11.08.2022г. на представляващия „Сънфудс България“ ЕООД, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност в ответното дружество „****“, за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 700 лв.- обезщетение за оставането ѝ без работа в резултат на незаконното уволнение за периода 11.08.2022г.-02.09.2022г. и за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 400 лв.- обезщетение по чл.213, ал.2 от КТ за незаконното ѝ недопускане до работа за периода 03.08.2022г.-11.08.2022г.

ОСЪЖДА Р. Т. Х., ЕГН *****, да заплати на „Сънфудс България“ ЕООД, ЕИК 831507493, сумата от 2400 лв.-разноски по делото за въззивната инстанция.

В частта му, с която е било потвърдено решението на първоинстанционния съд по исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

В частта му, с която е било потвърдено решението на първоинстанционния съд по иска с правно основание чл.213, ал.2 от КТ, решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____